

ПРОМЯНАТА В БЪЛГАРИЯ ЗАПОЧНА

ПОЛИТИЧЕСКИ ДОКЛАД НА КОРНЕЛИЯ НИНОВА, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БСП, ПРЕД ДЕЛЕГАТИТЕ НА 49 КОНГРЕС – 26.01.2019г.

Уважаеми делегати, уважаеми коалиционни партньори, Ваши превъзходителства, скъпи гости, уважаеми журналисти, скъпи зрители на новосъздадената от нас Българска свободна телевизия, от която ни гледате сега директно,

скъпи българи, днес ще разговаряме и ще вземаме решения за бъдещето. Бъдещето на всеки един от нас, на България и на Европа.

Вече 30 години живеем в преход, за който всички политически партии носим отговорност. В тези години, икономически кръгове си купиха политики от всички цветове. Който и да е на власт, тази спойка от пари и власт продължава да управлява и да се възпроизвежда – тя е скритата паралелна държава, но тя дърпа конците на истинската. 30 години политически грешки, грабеж на национални богатства, сговор между власт и пари, между леви и десни ни доведоха до стряскащата констатация на учените от БАН: "България е в клинична демографска смърт, България изчезва". С най-висока смъртност и с най-голям отрицателен прираст сме, най-бедната страна в Европа, с най-слабо образовани деца. В последните десет години, в които управлява ГЕРБ, към тези проблеми се добавиха нови. В България се установи авторитарна власт. Свободното предприемачество е убито, свободата на словото е потъпкана, различното мнение се преследва. Разгражда се държавността. Заличава се разделението на властите. Демократичните институции не работят. Държава, превзета от малцина. Народът е поробен и държан в страх от свои. Корупцията е държавна политика. Безнаказаността е гарантирана със закон. И това не може да про-

дължава. Този модел ни убива - той не може да бъде кърпен. Той трябва да бъде сменен.

Някои търсят промяната в нова конституцията, други – в президентска република, в промяна на държавното устройство. За нас проблемът не е в държавното устройство, нито в обществените отношения, регламентирани в Конституцията, а в нейното грубо погазване, защото в Конституцията е гарантирано безплатното обучение и здравеопазване, но такива няма. Според нея сме парламентарна република, но ГЕРБ ни превърнаха в премиерска. Там пише, че има разделение на властите, но днешната изпълнителна власт използва съдебната, за да прикрива своята и на приближените си бизнесмени корупция; да наказва непослушните и инакомислещите. Решение то не е в смяна на Конституцията, а в нейното стриктно

изпълнение. Позволете да отворя една скоба. Всичко това, което казах, придоби конкретен израз в политическия процес, организиран срещу Елена Йончева. Заради това, че имаше смелостта да покаже тези недъзи на сегашното управление, да се опълчи на корупцията, да започне разследване за злоупотребите с оградата, за „Кумгейт“, за строителството на магистралите, защото си позволи да започне проверка – върна ли е информацията, че премиерът на България има къща в Испания, в Барселона, защото си позволи да го осъди за лъжа. И тя е наказана не с наказателен процес, а с политически. Ще предложа, веднага щом приключи доклада, в секретариата на Конгреса, и ще ви моля да подкрепите това решение – Конгресът да излезе с декларация в защита на Елена Йончева. Бих искала, по нейно пълномощие, днес да информирам вас, а и обществото за нещо, за което вчера знаехме не повече от трима-четирима души. През последния месец Елена прави разследване, което тя ще представи следващата седмица на екрана на БСТВ. Тя ще докаже с документи, със свидетели, с всички необходими доказателства – корупция по най-високите етажи на властта. Там отговорност няма да носи някой директор на агенция или чиновник, защото там става въпрос за сговор в Министерски съвет – на министри, за корупция и заличаване на нейните следи. Ето защо, смятам, че Елена има нужда от нашата подкрепа. Тя няма да се уплаши, ние няма да се уплашим, и защото това не е декларация просто в защита на частния случай „Елена Йончева“. Това е битка за държавността, уважаеми другарки и другари, уважаеми дами и господа, битка за правата държава.

На стр. 2

ЕВРОПА НА 2 СКОРОСТИ ИЛИ НА 2 ДЪРЖАВИ?

Георги ГЕОРГИЕВ

ЗАДАВА СЕ ТЕСТ ЗА СИЛАТА НА ОСТА БЕРЛИН-ПАРИЖ

намекват в договора си, че имат претенцията двустранното сътрудничество да добие многостранни измерения. Открито натовават спора за изграждането на обща европейска армия, както и създават квазимеханизъм за нейното управление - т. нар. Съвет за отбрана и сигурност.

В по-общ смисъл те представят начинанието си като противоречие на дезинтеграционните и популистски настроения в Европа, но на практика отварят нов дебат в Европа, относно собствената си роля в Евросъюза. Защото в договора прозира ясно вторият му план, целящ да засили лидерските позиции на Германия Франция в ЕС. Превърщайки се в негово ядро, което с мощната си гравитация трябва да контролира и задържа периферията.

Въпросът е, дали Меркел и Макрон не пренавиха дружничаната на своите амбиции. В началото на 30-те г. на миналия

век също е битувало убеждението, че Англия, Франция, Германия и Италия трябва съвместно да поемат управлението на Европа - т. нар. идея за Директория на четирите. Но агресивността на Хитлер и Мусолини, както и недоволството на по-малките европейски държави, успяват да торпилат проекта.

Днес ролята на противоречие се опитват да играят Италия и Полша. Но те не могат да бъдат равностойни съпартньори в дългосрочен план. Не само защото икономическият и военният потенциал на двете страни е несравнимо по-слаб, но и защото те могат единствено да дефинират какво не желаят да виждат в Европа, но не и каква да бъде тя.

Но все пак Рим и Варшава обозначават една друга гледна точка, която в краткосрочна перспектива, вместо да тушира френско-германските амбиции, може да се превърне в нов деструктивен център за европейския проект. Защото

топозицията срещу прекалената консолидация може лесно да се изроди в разпадането на големи дезинтеграционни процеси. Които могат да погребат под себе си ЕС или да го превърнат в клуб, раздиран от противоречията на два враждебни лагера.

И последният аспект от договора се изразява в невероятното нарастване на икономическа мощ на Берлин. Не звучи политикоректно, но е факт, че една от мечтите на германския империализъм от миналия век е вече реализирана - Европа се превърна в стопански придаток на Германия. Нейното положително търговско салдо с останалите страни-членки на ЕС е 55 млрд. евро и всяка година нараства! Образно казано и тази година цяла България, като стойността на изражение, ще мине в "джоба" на Федералната република.

Неслучайно френските националисти реагираха остро на договора от Аахен.

При него прозира не толкова подчинената роля на Париж, а заплахата от загуба на френска идентичност. За да се добере до ползите на германската икономика, Франция е готова да жертва постоянното си място в Съвета за сигурност на ООН и да сподели управлението на ядрените си сили.

Нещо повече. Париж не просто върви към по-тясно сътрудничество с Берлин, той застава на пътя на размишаване на граничните между двете държави. И не само в административен, а и в културен и национален план.

Предвижданата интеграция предполага в граничните райони да се налага създаването на двуезични общности, което по същество е опит за подмяна на националната идентичност. Ако е успешен, с течение на времето той може да се разпространи върху самите държави и да приобщи нови. Може би първата стъпка към изграждането на чисто европейската идентичност предполага налагането на двуезиково самознание. Като способ за дистанциране от националните корени.

Разбира се това са дълбоките "вълни" на договора за приятелство между Германия и Франция и е трудно да се прогнозира отсегата тяхното въздействие. Но първият тест за силата на оста Берлин-Париж се задава на хоризонта. И той ще се изрази в конструирането и работата на бъдещата комисия на ЕС. Ако Меркел и Макрон съумеят да наложат волята си относно нейния състав и политиката, останала Европа ще трябва да се нагажда към новата реалност след "пакта" от Аахен.

"Гласове"

Самозванят експерт Антон Тодоров обруттава делото на поколения български разузнавачи, но нека помним, че анализатори на „МОСАД“ са оценявали българското разузнаване от времето на социализма в челната десетка на разузнаванията по света

Сред спецотряда от грантови политолози, социолози и медицински корифеи-ревностни изследвачи на службите за сигурност от времето на социализма, се откроява екзотичната фигура на някой си Антон Тодоров. На първо място, неуморният безмилостен „борец за истината“ Тодоров зеклейми почти всички лидери и държавници от политическия спектър на прехода. Злословията му не подминаха премиерите Костов, Станишев и Борисов, партийни водачи, министри и

бизнесмени. Почти никой от журналистическата гилдия не го взема на сериозно и не му опонира, а той с още по-голямо усърдие се рови в архивите и после повтаря до прегриване изреченото от телевизионния екран. Накрая никой от кукловодителите, на които сега слуша, обаче няма да му каже дори едно „медицински“, а оплотите няма и да го напуснат. Толкова е без значение за развитието на държавата и обществото. Антон Тодоров упражнява „изящната“ си словесност, особено когато анализира бившите български разузнавачи. По тези въпроси той и подобните му се радват на подозрителен медиен комфорт, макар че никой от тях не е работил в тези служби и не разбира принципите и трудностите на този „странен занаят“.

ва някакви зацапани архиви. Подбира ги селективно, само и само да изглеждат правдоподобни. За него няма значение, че с течение на времето разузнаването е преодолело много свои слабости, утвърдило се е като сериозна институция с важна роля в съдбините и сферата на външната политика на България. Било е водещо сред разузнаванията на Балканите и Близкия изток. Анализатори на „МОСАД“ са оценявали българското разузнаване в челната десетка на разузнаванията по света. Един дългогодишен шеф на

ци, стопански ръководители. Българското разузнаване е предоставяло за ползване по 12 информации ежедневно, а също седмични, месечни и тримесечни бюлетени. Имало е няколкостотин надеждни източници на информация, сред които високопоставени чуждестранни държавници и служители, дипломати и офицери, партийни функционери, журналисти, социолози и анализатори. Разузнаването е изиграло решаваща роля при подписването на договорите САЛТ 1 и 2, за нормализиране на отношенията

„ФЕНОМЕНЪТ“ НА ДЕМОКРАТИЧНАТА

За надарения архивист Тодоров разузнавачите са „неграмотници, изнасилвачи, конекраци, криминални типове, главанаши, байганювци, келеси, хрантутници, мутри, противни муцуни с нагли физиономии“. А той се изживява като арийски рицар и много му се иска да бъде подчертавана приликата му с главния нацистки пропагандатор на лъжи Гьобелс. Неотдавна един седмичник публикува техни снимки с въпроса дали има разлика между двамата и него (!).

Журналистика

Архиварят Тодоров не се е хвалчал на постоянна работа и то не само заради това, че никъде не са го пожелавали, освен за да свърши набързо някаква мръсна задача. Човекът все никак трябва да заработи хляба си - дали като политолог, като журналист на свободна практика или най-накрая като специалист по сигурността.

Парашутът на този гений на злобата и клеветата никъде не се отвори и затова поредните му господари го катапутираха в една уж европейска телевизия. Там му забраниха да се занимава с актуални проблеми и му подхвърлиха да гризе новия стар кокал ДС, както и световния заговор на Русия срещу демокрацията.

Политическите му превъплещения са същите като професионалните. Към кого ли не се е присламчвал, на кого ли не е направил мръсно. Май само по климачето на „Позитано“ още не се е подредил, ама кой знае?

Любимата дума на Антон Тодоров е „документ“. Подчертава я често, когато показва

с балканските ни съседи, разкрило е чуждестранни агенти, предотвратило е заговори и агентати срещу държавни ръководители на приятелски страни. То е имало капацитет да съдейства за плавния и поносим за широката общественост преход, но гласът му не е бил чул и капацитетът му не е използван.

Научно-техническото разузнаване, което Тодоров яростно заклеймява, без нищо да разбира от него, създаде и обнови цели направления на промишлеността и селското стопанство. Някои от внедрените тогава технологии още се използват в опосканата българска икономика.

Обругавани и сатанизирани от „капацитети“ по национална сигурност на мизерното ниво на Тодоров, българските разузнавачи заедно с целия народ носят бремето на съборния преход и се борят да оцелеят. Сред тях няма олигарси и милионери. Голяма част от пенсията им, които Тодоров сега се напъва да им отнеме, отиват за лекарства.

В годините на прехода всички политически партии използваша разузнавачи като

разование и без поне с един чужд език. Езиковите знания в службата и във Външно министерство са били на едно равнище. Тридесет и седем офицери са имали научна степен или научна длъжност, а често и двете. Разузнаването е било ползвано като банка кадри, от която са назначавали министри, заместник министри, кметове, послани-

съветници и консултанти по проблемите на националната сигурност, осем от тях бяха народни представители, някои по два и повече мандата, 63 се издвигат като творчески личности. Някои от творбите им имат трайно място в българската духовност.

Ако Максим Горки днес беше жив, той може би щеше да напише в пиесата си „На

Ако в България има класация на хора сменяли много професии, Тодоров несъмнено ще е в челото ѝ. В поредицата от отговорни постове стартира като шофьор, машинописец и готвач, а завършва като фалирал бизнесмен в четири фирми. Партньорите му по работа го смятат за неуравновесен, черноглед, непословен, психически обременен, често сменя отношението си към хора, факти, събития - главно по користни подбуди.

По време на социализма следва политология, естествознание и в годините на „прехода“ специализира във Военната академия, научава малко език и работа с компютър. Цели се все нависоко - дали като директор на затвор или в разузнавателна служба. А защо не и като шеф на Комисията по досиетата, след като вече беше „назначен“ по погрешка за депутат от ГЕРБ - партията, чиито лидери по-рано нарича „шайка“.

ДОШЛО Е ВРЕМЕ

Ужким демократичните промени в България след прословутия 10 ноември 1989 г. доведоха България до положението да бъде една от най-изостаналите държави в света – с една от най-високите смъртности на планетата, с най-ниските доходи в рамките на Европейския съюз, с една от най-ниските раждаемости. Плановите за масово обедняване на хората в продължение на десетилетия работят безотказно. Българският модел на дивашки капитализъм безотказно и бизмилостно унищожава всякакви опити за „очовечаване“. Създаденият политически елит не прави нищо друго, освен да задълбочава пропастта между неморално забогателите и несправедливо обеднелите. Разбира се, че всяко правило има и изключения – съществуват и неподкупни политици, и отнасящи се с човешчина към работниците си собствениците. За съжаление, те са редки изключения!

Какво е мястото на писателите в тази амалгама от социални колизии, бруталност, ненавист, безскрупулност и префидност? Ще каже някой, че мястото е много важно. Друг ще каже, че е почти никакво. Аз пък бих казал, че ролята на писателя днес е изключи-

Боян Ангелов
Председател на Съюза на българските писатели

телна. Ето защо българските политици се страхуват да се вслушат в това, което им казват писателите. Или се вслушват само в смехотворното кудкюдякане на псевдописачи, чиито интелектуални интуиции стигат до критики на времето преди демократичните промени. Отричайки всичко, сътворено при социализма, те съзнателно или не възвеличават безогледния и животински „бял терор“, погубил живота на прекрасни писатели, чиято единствена „вина“ е била, че са искали да живеят в по-справедливо общество. Смъртоносните болести, пещите на полицията, бесилките и куршумите отнеха живота на Христо Смирненски, Гео Милев, Йосиф Хербст, Сер-

гей Румянцев, Емил Шекерджийски, Васил Воденичарски, Никола Вапцаров, Иван Хаджийски, Иван Невянин и много още рицари на словото. Затова народът е нарекъл България „родина на убитите поети“.

Днешните соросоидни храненици, в мнозинството си чеда на комунистически функционери, неистово крещат, че те и само те са носителите на демократични промени. Нека крещат колкото си искат! Безпощадно ясно е едно: за да бъдеш писател е необходимо преди всичко висок талант, придружен с висок морал. Цитираните по-горе отрицателки и отрицатели може би притежават нещо от първото, ала отдавна се знае, че талант без морал не струва и пукнат грош. Дай им на тези номенклатурни отрочета или отрочета на фашизоидни кръволюци да се гаврят с истинските колоси на българската литература, да се подиграват с мъките на народа ни. Навремето Паисий проклет подобни родотстъпници, срамуващи се от миналото на своето Отечество.

Дошло е време да им припомним думите на Хилендарския монах. Дошло е време!

АЗ ВЪВ ЗЛИ БОЕВЕ ПОЛОВИНАТА СВЯТ

Владимир ВИСОТСКИ

Аз във зли боеве половината свят извървах, изпълзах с батальона, и за моите заслуги се върнах назад, към дома, в санитарни вагони.

Ето - вижда се родния праг - камионът пред къщи пристига. Аз немеех и гледах над покрива как по-различно димът се издига.

Но прозорците нямаха сили да спрат поглед в мен. И стопанката - също. Не припадна тя в сълзи на силната гръд, само плесна с ръце - и във къщи.

И залаяха псета по мен. В полутъмния пруст, пред вратата, в нещо чуждо се спънах, прекрачих вдървен, но не можех да мръдна нататък...

Там един неприветлив стопанин видях, който с мойто място разполага. С мой пуловер, до него - жена ми... Разбрах за какво бях обляян на прага.

Значи, докато аз пълзешком съм напредвал - навъсен - през риска, всички вещи разместил е той в моя дом, подредил ги е както си иска.

Чрез могъщия бог на войната снаряж след снаряж в нас изстреля небето. Ала смъртната рана дойде изотзад и застина измяна в сърцето

До земята им се поклоних и едва си отворих устата: «Извинете, че в този чужд дом се отбих, вероятно съм сбъркал вратата.

Мир на вашия дом пожелавам, любов, разбирателство, хляб на софрата.» Той едва ли ме чу - този мой благослов бе за него в реда на нещата.

С пода заедно се олюлях. Но не тръшнах вратата. Когато си отидях, прозорците само видях как поглеждат след мен виновато.

ХЕНРИ КИСИНДЖЪР:

ДОНАЛД ТРЪМП Е ЯВЛЕНИЕ

95-годишният Хенри Кисинджър неотдавна излезе с необичайни характеристики и прогнози за президента Тръмп, в интервю за програмата „Пред лицето на нацията“ (Face the Nation) на американския телевизионен канал CBS. Бившият съветник по въпросите на националната сигурност и впоследствие държавен секретар при президентите на САЩ Ричърд Никсън и Джералд Форд, предлага ново разбиране на външната политика на президента Доналд Тръмп и прогнозира неговия успех.

"Доналд Тръмп е явление, с което в чужбина не са се сблъскали преди", заяви Кисинджър. "Либералите и всички, които подкрепят (Хилъри) Клинтън, никога няма да го признаят. Никога няма да признаят, че е истински лидер. Той

ХЕНРИ КИСИНДЖЪР

извършва промени както никога досега и прави всичко това в интерес на народа на тази нация. След осемгодишна тирания, най-после виждаме разликата...

Днес всяка страна трябва да отчита две

неща: първо, усещането, че предишният президент, по същество, изолира Америка от международната политика, така че другите страни трябваше сами да се справят.

На стр. 11

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. "Пиротска" 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

ISSN 1310-8492

